

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Ja ho tenim clar

Tornen d'allà on venien: les cadires i prebendes primer

Després de les eleccions generals del 7 d'abril els Progressistes, que vam patir una desfeta clara i contundent, pensàvem que ens podríem dedicar a treballar internament en l'anàlisi dels resultats i en la millor articulació d'un redreçament i reorientació de la nostra proposta política.

Ens havíem equivocat. Han començat una campanya indissimulada d'intoxicació per intentar ensorrar-nos i fer-nos desaparèixer.

L'únic punt comú de coincidència entre els partits subvencionats per anar contra DA i una part dels patrocinadors de DA és l'animadversió contra Progressistes-SDP i, deixeu-m'ho dir, la meua persona.

Sembla que som l'obstacle comú. Som –soc– la pedra ubiqua a totes les sabates.

No ens poden veure. Ni en pintura ni en videoconferència.

Les principals fites pels pròxims mesos del sector de negocis de DA i dels liberals que han pactat amb ells no són pas avançar cap a la reforma positiva de l'Estat. Els objectius són saber qui mana i, mentre no quedi clar, garantir que la gent de Progressistes-SDP, que no tenim representació al Consell General però la tenim a la societat, no els molestem.

No els preocupa, gens ni mica, que el país estigui embarcat en l'actual desgavell institucional el temps que calgui. A empentes i rodolons i plorant llàgrimes de cocodril només els preocupa repartir-se el cadiram.

L'interès general no se'l plantejen, ni per compassió.

Raó d'Estat a la *Toni Martí*, per molt que Xavier Espot en renegui dia sí i dia també, que és la raó d'Estat sense Estat de dret.

En aquest escenari i vists –i llegits– els darrers espernecs cal recomanar precaució als aspirants a cadira, opinadors interessats i tertulians imbuïts de la ciència infusa. Si volen sobreviure a l'era post-d'Acord socioliberal encara són a temps

---

L'A no ha trigat ni un mes a donar-me la raó tornant d'allí on venien: a DA

---

de canviar de discurs.

L'any 2007 l'analista americana Frank Luntz va publicar un llibre amb un títol prou entenedor: *Paraules que funcionen. No és el que tu dius, és el que la gent escolta.*

Si això fos així caldria situar el debat sobre el llenguatge al centre de les nostres preocupacions estratègiques.

En la reunió del Consell Nacional de Progressistes-SDP, dissabte 11 de maig, vam analitzar els resultats electorals i vam coincidir a constatar dues coses:

a) Sovint el que crida més fort és qui aconsegueix millor resultat.

b) La tendència és aparentar estar sempre en la línia del que sembla que vol la gent. Molière deia que *“un peu d'ostentation*

vaut mieux que beaucoup de réalité cachée.”

I aquesta és la realitat del que ha passat a les urnes: fent veure que eren el que no són es van endur la confiança de moltes persones de bona fe.

Cinc dies abans de les eleccions escrivia (BonDia del dimarts 2 d'abril del 2019) que els dissimuladors explicaven sopars de duro per repartir-se el cadiram.

Afirmava que la coalició liberal-socialista fomentava un fals bipartidisme i no eren de fiar. I deia, parlant clar, que “(...) la ciutadania no se'n pot fiar.”

Els liberals no han trigat ni un mes a donar-me la raó, tornant d'allí on venien, al paraigua de DA.

Mentrestant força gent de bona fe els va votar el dia 7 d'abril. I ara són molts que diuen que els van ensarronar.

Però, al capdavant, la gent no està pas tan descontenta com semblava. Els vuit anys de governs de DA han deixat desocupació, precarietat i desigualtat que supuren com una ferida oberta. Però millor o pitjor l'economia va funcionant i qui més –els funcionaris– qui menys –els petits empresaris i els professionals– van fent la viu-viu.

Les eleccions generals han fet surar una majoria que no està pas tan disconforme com alguns estratèges polítics calculaven.

Hi ha a Andorra una majoria de persones que van fent i miren d'aconterar-se amb el que tenen. Són els que han votat pel govern que s'anuncia.